

IN MEMORIAM

PROF. ELISABETA CORBESCU (1940–2014)

Când spui Sighetu Marmăției, imediat te duce imaginația spre minunatele ținuturi ale Maramureșului cu Mara, Tisa, Iza, Cosău, acolo unde au dăinuit dacii mari și de unde s-a dus și se duce în lume vestea existenței Cimitirului Vesel, unic în lume prin spiritul optimist al morții (dacă poate exista așa ceva!) dar și locul suferinței duse la maximum în renumita închisoare transformată astăzi în „Memorialul durerii”. Pentru mine toate acestea semnifică amintirea celei mai bune colege de facultate și cea mai bună prietenă timp de 45 de ani – profesoara Elisabeta Corbescu.*

Comuna maramureșeană Săpânța este cunoscută în întreaga lume prin renumitul cimitir Vesel cât și prin hărnicia oamenilor păstrători ai tradițiilor strămoșești. Acolo și-a început activitatea de profesor de istorie, colega și prietena mea Elisabeta Corbescu. Ne-am întâlnit în timpul studiilor Facultății de Istorie de la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” Iași. De atunci ne-a legat o strânsă prietenie pe parcursul a 45 ani, chiar dacă din punct de vedere geografic am fost la distanță de sute de kilometri.

Din nefericire, în 31 iulie 2014 în timp ce eram la cursurile de vară ale Societății de Științe Istorice din România (organizate la Galați) am primit cumplita veste că prietena mea a trecut la cele veșnice după o lungă și grea suferință. Ne văzusem cu un an în urmă, în iulie 2013, când era evidentă suferința ei, dar speram că ne vom mai putea vedea; vorbeam foarte des la telefon, dar din nefericire, tragicul moment s-a produs și nu a mai fost posibil așa ceva. La telefon, cuvintele Mirelei (fiica profesoarei Elisabeta Corbescu) au sunat ca un trăsnet: „a murit mama, sâmbătă 2 august va fi înmormântată!”

La două ore după această cumplită veste, am plecat cu un microbuz de la Galați, traversând țara în diagonală prin Brașov, de aici cu un tren am ajuns la Satu-Mare, de unde o prietenă din copilărie – Ica Avanu împreună cu soțul ei – m-au dus cu mașina la Sighetu Marmăției (după 22 de ore). Am participat la a doua parte a ceremoniei de înmormântare oficiată de doi preoți dintre care unul este chiar fost elev al profesoarei Elisabeta Corbescu și soțului acesteia profesor Ion Corbescu. De altfel, părintele Ierima a citit ultimul mesaj al profesoarei Elisabeta Corbescu, adresat familiei (celor două fice – Mirela și Gabriela), medicilor care au îngrijit-o timp de opt ani, prietenilor, inclusiv autoarei acestui necrolog (prietena de la Câmpina).

Pe 1 noiembrie 2014 am reușit să ajung la slujba de comemorare a tuturor morților la Biserica Parohiei de care aparținuse prietena mea, prilej cu care am putut să mă reculeg la mormântul ei și al soțului în cimitirul municipiului Sighetu Marmăției.

Atunci am reușit să vorbesc cu părintele Ierima care mi-a spus despre modul în care profesoara Elisabeta Corbescu și-a desfășurat activitatea ca profesoară de istorie, atât în localitățile rurale (Săpânța, Sărăsel) cât și în municipiul Sighetu Marmăției la Liceul Pedagogic și la Liceul Forestier de unde s-a pensionat în anii '90. A fost o foarte bună profesoară, și-a făcut meseria cu dăruire, cu responsabilitate, corectitudine, având permanent o eleganță și omenie absolut remarcabile. Părintele Ierima, apreciind pasiunea celor doi profesori Elisabeta și Ion Corbescu, îi numește „două lumini” în cultura sigheteană.

De la școala din Săpânța, d-na secretară Maria Stan a remarcat promptitudinea cu care profesoara Elisabeta Corbescu venea la ore, măiestria cu care le destăinuia din istoria neamului și a omenirii, ceea ce a făcut-o să nu o dea uitării nici după mai mult de 40 de ani de la absolvirea școlii gimnaziale.

Profesorul de fizică Horia Picu de la Liceul Forestier Sighetu Marmăției și-a amintit cu multă plăcere de profesoara Elisabeta Corbescu care știa permanent să schimbe o vorbă bună, să dea o informație, să ajute un coleg, și în relațiile cu elevii să dea dovadă atât de profesionalism cât și de omenie. Eleganța profesoarei era un model de comportament pentru toți ceilalți colegi.

Despre faptul că era comunicativă, elevată în orice conversație, mi-a mărturisit și doamna Ștefca Mariana – actuala directoare a Liceului Forestier Sighetu Marmăției și fostă colegă de liceu a Mirelei Corbescu. Doamna Ștefca Mariana mi-a mărturisit că a fost primită în liceu chiar de colega și prietena mea Elisabeta Corbescu, care a familiarizat-o cu atmosfera din școală, prezentându-i atât colegii cât și clasele, laboratoarele, biblioteca și evident cancelaria profesorilor cu locul de păstrare a cataloagelor pe care urma să le folosească de-a lungul anilor în învățământ.

Fosta mea colegă de facultate și cea mai bună prietenă a parcurs toate etapele de pregătire spre a ajunge un profesor de cea mai bună calitate, un model pentru colegii mai tineri; a desfășurat activitate de cercetare științifică în cadrul Societății de Științe Istorice din România, filiala Maramureș – ultima participare a profesoarei Elisabeta Corbescu (împreună cu fosta primăriță Godja Eugenia, prof. de istorie) a fost cea din cadrul cursurilor de vară organizate în iulie 2007 la Baia Mare și Sighetu Marmăției de către președintele filialei prof.dr. Ilie Gherheș. Nu voi uita niciodată acele momente petrecute împreună în Sighet cât și la Săpânța, localitate în care ea și-a început activitatea didactică la sfârșitul anilor '60. Oriunde mergeam împreună, sighetenii o salutau cu deosebit respect pe doamna lor profesoară de istorie (Elisabeta Corbescu). A fost o soție, o mamă și o bunică desăvârșită: și-a crescut cu mult drag cele două fiice (Mirela, astăzi în Spania, și Gabriela, astăzi în insulele Hawaii) și nepotul cel drag Cosmin, astăzi un foarte bun informatician la Londra.

Deși era foarte grav bolnavă din vara anului 2008, a avut multă grijă de domnul profesor Corbescu, afectat de o boală cardiacă, și care, din nefericire, a trecut la cele veșnice în vara anului 2012. Colega și prietena mea și-a dus cu multă demnitate suferința în singurătate până la acea dată de 31 iulie 2014. Dumnezeu să o ierte!

Ceea ce rămâne în urma colegei și prietenei mele, este un cod de conduită pe care ar trebui să-l respecte orice cadru didactic ce își propune să rămână în memoria celor pe care îi îndrumă. Acesta cuprinde: pregătire de specialitate la cel mai înalt nivel, cultură multilaterală, responsabilitate, punctualitate, exigență cu sine și cu ceilalți, patriotism, colegialitate, omenie, solidaritate și, peste toate acestea, credință în Dumnezeu, căci fără Dumnezeu nimic nu este posibil!

Prof. Victoria Vâlcu

Tiparul executat la **S.C. LUMINA TIPO s.r.l.**
str. Luigi Galvani nr. 20 bis, sect. 2, București
tel./fax 021.211.32.60; tel. 0741.040.408
e-mail: office@luminatipo.com
www.luminatipo.com